

Baba Olma Sanatı

– KARAM-41 · 13 Haziran 2024

“Bana bir bayram verin. İçerisinde babam olsun...”

Hiç kimse iyi baba olarak doğmaz. İyi baba olmak; sabır, sevgi, özveri, hoşgörü, değer verme, empati yapma ve bilgi işidir. Çocukların yetiştirilmesinde babaya daha fazla iş düşmektedir.

Babalarından ilgi ve sevgi gören çocukların daha sosyal oldukları, arkadaşlarıyla sağlıklı ilişkiler kurabildikleri, kendilerine daha çok güvendikleri, yaşamın zorlukları ile baş edebildikleri, liderlik özellikleri taşıdıkları, uyumlu ve mutlu oldukları bilinmektedir.

Çocuğun anne babadan aldığı iki şey vardır: Sevgi ve eğitim. Sevgi, insanlar var olduğundan beri onları kuşatan ve bir arada tutan en önemli ilaştır. Hiçbir şey sevginin yerini dolduramaz. Bir çocuk için hava ve su kadar doğal bir ihtiyaçtır sevgi.

Sevgi, sevgi üretir. Aile yaşamında, okulunda, çevresinde sevgi gören çocuklar sosyal yaşamlarında da sevgiye önem verirler. Sevgiden yoksun kalmak, çocuğun kendine olan güvenini zedeler. Sosyal uyumunu, kişilerarası ilişkilerini bozar ve yaşamla barışık olmasını engeller.

Çocuğa, onu sevdiğimizi açık bir şekilde söylemeliyiz. Bunu duymak her çocuğu mutlu eder, sevindirir ve kendine olan güvenini artırır. Sabah kalktığında birbirine “gülümseyen” bakışlarıyla, davranışlarıyla, sözleriyle birbirine sevgilerini ifade edebilen anne baba arasında, çocuk kendini huzur ve güven ortamında bulacaktır.

Baba, eşi ve çocukları için güven kaynağıdır. Çocuklar babayı daha güçlü, daha çok bilen, daha çok saygı uyandıran kişi olarak bilirler. Çocuklara ayrılacak bir yarım saat, kısa bir gezinti, yemekte söyleşmek, çocuklar için önem taşır.

Babalar dinlenmeyi, çocuklarıyla birlikte de yapabilirler. Okunmamış bir gazete çocukların yatışından sonraya da bırakılabilir. Hafta sonu birlikte bir gezinti, evde onarım işlerinin birlikte yapılması, çocuklara susadıkları baba yakınlığını sağlayabilir.

Çocuğun, babasının toplumsal konularda, politikada, dünyada olup bitenler konusunda ne düşündüğünü bilmesi hakkıdır. Bunlar ise rahat bir söyleşi ortamında sağlanır. Bu fırsatlar, çocukların çevreden edindikleri yanlış izlenimleri düzeltmeye yarar. Çocuğu daha kapsamlı düşünmeye, kendi kanılarını oluşturmaya götürür.

Çocuk, kitapların yazmadığı, öğretmenlerinin öğretmediği pek çok yaşam bilgisini babasından öğrenir. Ergenlik çağına gelmiş genç, baba istese de, vakti olsa da, yaşam bilgisini dışarda aramaya yönelecektir. O zaman da baba çok geç kalmış olacaktır.

Her gün çocuğunuza ilgi ve yakınlık göstermeniz çocuğun sevildiğini bilmesinin ve hissetmesinin en iyi yoludur. Sevilmediğini hisseden çocukların içi buruk ve eziktir. Bu durum hayata küstürür. Okullarında başarısız olurlar. Büyüdüklerinde bir işe teşebbüs cesareti bulamazlar.

Babalar! çocuğunuz için önemlisiniz. Çocuklarımızı seversek onlarda bizi sever. Sevilen çocuk sevmeyi öğrenmiş olur. Çocuğun görünüşü, becerileri, başarıları sevgi konusu olmamalıdır. Çocuk koşulsuz sevgi

ister. Baba sevgisiyle büyüyen, yetiştirilen, eğitilen çocukların bedensel, zihinsel, duygusal, sosyal ve ahlaki gelişimleri olumlu etkilenir.

Çocuklar arasında karşılaştırma yapmak yanlış ve zararlıdır. "Daha düzenli çalış, sen de başarılı olabilirsin, istersen bir dene!" demek yüreklendirici bir tutumdur.

Buna karşılık, "Utan! Şu notlarına bak aptal! Abinden örnek alsana!" sözü ağabeye karşı hınç besleten ve kendine güvenini sarsan bir yaklaşımdır. "Bunu küçük kardeşin bile bilir! Sen beceremiyorsun, götür de o yapsın!" gibi sözler çocuğu kırdığı gibi, kardeşleri de birbirinden soğutur.

Sevgi aşırı kullanıldığı zaman, çocukta gölge bir kişilik ortaya çıkar. Kendi başına problem çözme, zorlukları yenme, sorumlulukları yerine getirme gibi yetenekler gelişmez. Bu çocuklara, okulda çevrede, "anasının kuzusu", "muhallebi çocuğu", "koca bebek" gibi adlar takılmasına sebep olur.

Aşırı koruma, aşırı hoşgörü ve düşkünlük, çocuklara boyun eğme ve çocuklar arasında ayırım yapma, çocuğun ilerdeki hayatında bağımlılık, bencillik, hükmetme ve saygısızlık, saldırganlık gibi olumsuzluklara yol açar.

Doğadaki çiçekler kadar çeşitli renklerdeki bu çocuklarımızı biz yetiştiriyoruz. Hepsi bizim çocuklarımız, hepsinin sevgiye gereksinimi var, hepsi sevmeyi hak ediyor. Hak etmedikleri tek şey; duygusal, fiziksel ve zihinsel emniyetlerinin sağlanmamasıdır.

Çocuklar çok hızlı büyürler, şimdi kaçırdığınız fırsatlar ve birlikte yapmadıklarınız, şimdi ve ilerleyen zamanda çok şeyi de beraberinde götürecektir.

"İşten eve yorgun gelmiş ve kısacık bir sohbetten sonra televizyonun karşısında uyuklayan" baba tipi günümüz çocuklarının ihtiyaçlarını karşılamaktan, onları mutlu etmekten çok uzaktır.

Her çocuğun rehberliğe, disipline ve sınıra ihtiyacı vardır. Ancak cezalara değil. Çocuklara kesinlikle maddi ve manevi ceza verilmemelidir. Olumlu, istenilen davranışlarını manevi ödüllerle (sarılmak, aferin demek gibi) pekiştirin. Gönülleri sevgi merkezli eğitime hazırlamanın vaktidir.

Çocuğa yapılan baskı, dayak, korkutma gibi cezalandırıcı önlemler, sevgi ve güven ortamını zayıflatır veya yok edebilir. Çocukların başarısında cezalar değil sevgi ve takdir daha etkili olmaktadır. Bu nedenle, baba en değerli ödülün, "Çocuğa, sevgi ve ilgi göstermek, güzel sözlerle övmek, takdir ve tebrik etmek" olduğunu bilmelidir.

Ödül rüşvet haline gelirse, çok sık ve gereğinden fazla verilerek çocuğu şımartırsa fayda yerine zarar getirebilir. Güzel bir söz, bir öpücük, çocuğu övme gibi ödüller sıklıkla uygulanmalı, maddi değeri olan ödüllere çok sık başvurulmamalıdır. Dövmek hiçbir biçimde bir cezalandırma yöntemi değildir. Şiddet çaresizliğin dışı vurumudur. Çaresiz kalan, çocuğu doğru yolla eğitemeyen babanın çaresizliğidir.

Kimi babalar, dayak atmazlar ama, çocuklarını sözleriyle döverler. "Sen adam olmazsın." "Sen delisin oğlum, ben seni uslandıramadım!", "Sen aptalın birisin senden başka şey beklenmez ki!" sözleri kullanmak çok sakıncalıdır. Çocuğun anne babayı zorba olarak görmesine ve kendisinin de çocuğunu dövmesine yol açar.

Günümüzde televizyon, sosyal medya ve telefonlar, bizim gibi çocukların da hayatını ele geçirmiştir. Bu denge iyi kurulmalıdır. Çocuğa doğruyu yanlış göstermek, yapabileceklerinin en iyisini yapmaları için cesaretlendirmek ve iyi seçimler yapmayı öğretmek babaların görevidir.

Çocuklarınızla iyi örnek olun, birlikte kitap okuyun. Onlara okumayı sevmeyi aşlamak kişisel ve kariyer

gelişimlerinde ömür boyu katkı sağlayacaktır.

Çocuklarımız, sahip olduğumuz eşyalar değildir. Görevimiz, onlarla beraber büyümek, arkadaş olmak, sevmek, kabul etmek, anlamak, desteklemek, beraber oynamak, yol göstermek, geliştirmek, kolaylaştırmak, kalıcı olumlu izler bırakmak, onları kazanmak, olabildiğince ön yargısız olmaktır.

Anne babalar, ama özellikle de babalar, önceliklerini çok iyi ayarlamalıdır. Bütün babaların bir manevi dikiz aynası olmalıdır. Bu dikiz aynasıyla, arkayı sürekli gözlemelidirler. Arka, evdir, çoluk çocuktur, eştir. Ne kadar hızlı, ne kadar meşgul, ne kadar dolu olursanız olunuz, bir gözünüz, bir kulağınız hep ailede olmalıdır.

Önceliği ev olmalı, oraya ayırdığınız zamanı hiç kimseye vermemelisiniz. Zira çocuklarınızın, sizin paranızdan çok yüreğinize ihtiyaçları vardır.

Sevgiyle kalın...

Seyfettin Karamızrak